

ION HORIA HORĂSCU – „Am fost catalogat ca «nebun», la câte proiecte am dus la capăt”

ION HORIA HORĂSCU – „Am fost catalogat ca «nebun», la câte proiecte am dus la capăt” ION HORIA HORĂSCU – „Am fost catalogat ca «nebun», la câte proiecte am dus la capăt” Un primar de 5 stele – Comuna Prundeni, județul Vâlcea Sunt doar 58 de primari în România care au reușit să fie aleși de cinci ori în fruntea comunelor lor. Printre ei se numără și Ion Horia Horăscu, primarul comunei Prundeni din județul Vâlcea. În februarie recent, la București, ministrul Finanțelor i-a înmânat diploma de excelență și placheta „Primar de 5 stele”, ca răsplată a meritelor importante și în semn de apreciere deosebită pentru alegerea de cinci ori în funcție. De profesie, Horăscu este om de afaceri și jurnalist, președinte fondator al postului de radio „Horion” din Craiova, dar pare mai degrabă un apostol rural, dedicat cu „arme și bagaje” vieții comunei sale, aflată în apropierea orașului Drăgășani. Intrând la primărie în 1996, a văzut că sunt multe de făcut, dar mai ales că banii erau cheltuiți ineficient, după tipare vechi, anchilozate, care abia asigurau supraviețuirea administrației. De dezvoltare nici nu putea fi vorba. Comuna era plină de navetiști, dar, în scurt timp, n-au mai fost nici aceștia, deoarece fabricile din Drăgășaniul vecin au fost închise pentru totdeauna..

. Horăscu s-a trezit șef peste o așezare plină de șomeri. În visteria comunală abia dacă intrau atâția bani cât să țină pe linia de plutire serviciul social, ajutoarele pentru săracii care se înmulțeau. Astăzi, vremurile de amar par îndepărtate. Prundeni a ajuns una dintre cele mai moderne localități rurale din România. Au răsărit vile de bun gust, „spaniolii” și „italienii” din sat își pregătesc întoarcerea la vatră, primarului îi tresaltă tricolorul pe piept tot mai des, oficiază iarăși căsătorii, ca în urmă cu 20 de ani. Vă propun să-l cunoaștem, poate veți ajunge în vara asta la Prundeni, sunt multe de vizitat în zonă. „Am vrut să fiu un altfel de primar” – Sunteți singurul primar pe care l-am auzit spunând:

„Nu mai știm ce proiecte să trimitem la UE”. Chiar s-a umplut sacul cu bani grațiuți? – Avem peste 35 de proiecte finanțate, finalizate sau în curs de finalizare, la nivelul comunei Prundeni. Asta, și pentru faptul că „primăresc” consecutiv de vreo 19 ani și ceva, adică faceți socoteala: sunt primar la al 5-lea mandat. Proiectele au vizat toate aspectele comunității, de la infrastructură, educație, cultură, social, la gaze, canal, apă curentă etc. Cu o ambiție aproape ireală, cum spunea un reporter, cu dorința de a face cât mai repede și cât mai mult, am ajuns să fiu numit când „un primar bolnav de proiecte”, când „un devorator de proiecte”. Dar câte nu mi s-au spus... Am vrut să fiu un altfel de primar, cu o altfel de administrație... Îmi place să mă laud cu o administrație de tip „ergonomic”, potrivită și acceptată de tot săteanul. – Cum ați reușit să învingeți barierele de care se plâng cei mai mulți dintre primari atunci când încearcă să atragă bani europeni? Cum de nu v-ați lăsat descurajat de cumplita birocrație? – Nu vreau să-mi mai amintesc... Documentație stufoasă, avize – unele inutile, drumuri multe la „regiune”, la ministere, la... la... . Nu despre asta este vorba. Atunci când tu știi nevoile comunității, obligatoriu intri în jocurile birocrăției. Sabia lui Damocles a birocrățiilor se numește neîncredere. Ei nu au încredere în tine, ca solicitant de fonduri. Ești catalogat din prima un „fentangist”, un „speculant” de fonduri europene. Realitatea s-a dovedit a fi alta. Primarii, ca ordonatori principali de credite, au toată responsabilitatea semnăturii. Până acum, pentru a beneficia de aceste fonduri, trebuia să fi fost un om cu mult curaj, și nici așa nu era bine. Am fost catalogat, fără menajamente, un „nebun”, la câte proiecte am dus la capăt... Și asta nu este totul... Scriere de proiecte, evaluare, licitații, implementare, grijă mare cu constructorul, recepție... Ca să nu mai spun de monitorizare. Dar nu m-am speriat... – Asta ar dori să știe și alții: de ce nu v-ați speriat? Care este rețeta dv. secretă? – Șansa mea a fost că provin din lumea scrisului. Gazetar fiind, am colindat țara și am văzut multe, și bune, și rele. Gândul meu a fost cum să aducem anormalul la normal, și încă de la început, de fapt de

prin 2000, când s-au lansat primele măsuri de finanțare europeană (SAPARD – de exemplu), m-am apucat de scris. De fapt, mi-am format o echipă de vreo 8 tineri, ce lucrau în primărie, și fiecare, pe măsura pregătirii, lucra la câte un capitol, iar apoi compilația o făceam eu. Primul proiect depus a fost și primul acceptat, apoi a urmat ambiția și, uite-așa, din proiect în proiect, am tot investit în comună. Evident că ele au fost rodul consultărilor cu cetățenii. Au fost numeroase training-uri, specializări ale echipei de proiecte. Nu am fost invidiați de nici un coleg de-al meu, primar în zonă, pentru că au accesat și ei proiecte, s-au luat la întrecere cu noi. Ba, mai mult, cu mulți am înființat asociații de dezvoltare intercomunitară (ADI-uri), prin care am accesat fonduri împreună. Multora le-am asigurat consultanța pe această problemă, pentru că am fost și sunt o persoană deschisă, n-am ținut să avem noi, la Prundeni, o rețetă secretă, ci am împărtășit-o tuturor, în cadrul Asociației Comunelor din România. „Atâta timp cât știi să drămuiești banul public în folosul comunității, nu au ce defecte să-ți găsească” – Cu toate acestea, după trei-patru experiențe, mulți primari s-au lăsat păgubași, s-au temut să meargă mai departe, în timp ce miliarde de euro au făcut „mucegai” în seifurile Băncii Centrale Europene, în așteptarea proiectelor. Cum vă explicați această dramă? – Neimplicarea primarilor în accesarea fondurilor europene își are cauza în apariția unui flagel: teama de a nu greși, teama de verificare, de control... Însă nu au de ce se teme. Atâta timp cât știi să drămuiești banul public în folosul comunității, nu au ce defecte să-ți găsească. Evident, curajul este un atu al primarului. Altfel, de ce ai candidat? Să știți că satisfacția multora dintre edili nu este statul de plată. Bucuria noastră este atunci când în urmă rămâne ceva... – La o festivitate recentă, ați vorbit de noua orientare a administrației dvs.: „spre suflet”. Ce rol poate juca sufletul într-o primărie comunală? – Primarul nu are de făcut numai asfaltări sau introducerea de apă și canal. Mai este nevoie și de hrană spirituală. El nu trebuie să stea numai pe câmp, cu ruleta, să împartă – cât mai este de

împărțit – pământul. Pentru asta sunt angajați specialiștii. Primarul trebuie să fie un om al contactelor cu ceilalți, un om al relațiilor publice din comună, să se bucure alături de prieteni, să găsească soluții pentru cei aflați în nevoie. De aceea, eu mi-am format un colectiv profesionist la „asistență socială”, căruia i-am cerut afecțiune pentru fiecare caz în parte, i-am cerut să lucreze cu sufletul. Am și numit resortul respectiv „serviciul suflete” – pentru că îmi doresc ca edilii locali să lucreze din pasiune, și nu din obligație. Și administrația locală se face cu oameni, și pentru oameni. „La Prundeni, viața la țară este ca la țară... Oamenii își văd de treaba pământului” ION HORIA HORĂSCU – Localnici din Prundeni la Muzeul Național al Satului – Ați renunțat la „căminul cultural” și ați înființat „Ateneul Sătesc”, singurul ateneu sătesc din țară. Ce ați avut cu bătrânul cămin cultural? – Câte cămine culturale din țara asta stau să se prăbușească sau stau cu lacătele pe ușă, iar uneori, se mai închiriază doar pentru o „chiolhana” sau pentru o nuntă, un botez sau un parastas? Noțiunea de cămin cultural nu mai face față necesităților actuale. Tineretul s-a născut în epoca internetului, a televiziunilor, nu a filmelor cu banda de 16 mm, eventual cu un generator de curent electric... Dar, în același timp, și-a uitat de tradițiile vechi din moși-strămoși. Cine să teaurizeze toate aceste tradiții? Ar trebui să mai fie un Dimitrie Gusti în fiecare localitate... Vă mai amintiți de animatorii culturali? Cine îi mai pregătește? Nimeni... Există într-o direcție, pe la județ, câte un centru de conservare a tradițiilor populare – cam pompos spus, nu? – dar acestea, din nefericire, nu pot cuprinde un întreg areal folcloric... Tot ce pot face este să organizeze uneori serbări ale localităților; în rest, nimic, nimic, nimic. Și atunci, am luat asupra mea nebunia asta, de a înființa acest unic Ateneu Sătesc care, prin statut, are o problemă vastă. Important este că activitatea sa este vie. Cu studii sociologice, cu stagii permanente ale teatrelor profesioniste, cu spectacole folclorice, cu expoziții de artă. Lunar, aici sunt organizate Colocviile Ateneului Sătesc, cu lansări și expoziții de carte,

cu dezbateri pe diferite aspecte din istorie, literatură, medicină. De câțiva ani, organizăm „Rotonda Plopilor Aprinși” – o întâlnire de suflet a scriitorilor consacrați și începători. Aici organizăm întâlniri semestriale ale Uniunii Ziaristilor Profesioniști (UZP). Tot aici s-a organizat sesiunea de comunicări științifice „Știință – Istorie – Intelligence”. Așadar, altfel de cântări decât cele de pe vremea „Cântării României”... – În acest caz, ne putem întreba: vom mai avea țărani la Prundeni peste 50 de ani? – Dacă țăranul va fi țăran și peste 50 de ani? Da, va fi și atunci, cum este și acum, dar nu un țăran așa cum arăta el acum 50 de ani... el are în prezent altă educație, alte preocupări, alte concepții decât țăranul colectivist din 1970, spre exemplu. Astăzi, nu mai este Năiță a lui Dinu Săraru, nici Moromete al lui Marin Preda. El este țăranul cu acces la internet, care cultivă nu numai porumbul pentru mămăligă sau grâul pentru pâinea din vatră, ci învață și se documentează cum se cultivă goji sau paulownia, cum se cultivă ciupercile sau cum se cresc iepurii de casă sau găinile ecologice de rasă. Ce va fi peste alți 50 de ani? Greu de spus. Cu știința, tehnologia și cercetarea... vom avea probabil un nou „homo sapiens”, când vom gândi dincolo de câmpurile stratosferice... Când leguma nu va mai fi legumă... când hrana va fi doar o pastilă... Și, cu toate astea, la Prundeni, viața la țară este deocamdată ca la țară... Atât bătrânii, cât mai sunt, dar și copiii lor își văd de treaba pământului, de cultivatul răsadurilor, de întreținerea viței de vie... Dar își fac timp să mai treacă și pe la Ateneul Sătesc, pentru că aici sigur nu își vor pierde timpul...

Sursa : [FORUMLA AS](#)